

● ■ pointa

USTLĀNO NA BETONU

ELEN AN

Ustláno na betonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Elen An
Ustláno na betonu

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

USTLĀNO NA BETONU

ELEN AN

● ■ pointa

Copyright © Elen An, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-765-0251-2

ISBN e-knihy 978-80-765-0254-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-765-0252-9 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-765-0253-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

Mým holčičkám

Padám.

Propadám se do hlubiny. Cítím, jak můj naivní pud sebezáchovy nutí ruce k marnému pohybu připomínajícímu mávání křídel. Jenže na tenhle pád mě prostě matka příroda nedokázala dostatečně vybavit.

Napadá mě, že by mi teď měl před očima proběhnout celý můj život. Začínám se na to představení těšit, nad sebou však vidím jen obličej rozmazaný v mlze, co na mě shlíží odněkud shora.

A náhle je ten obličej mým vlastním a já pozoruji tělo směšně a bezradně mávající rukama, jak se ztrácí ve tmě. Jako bych zaslechla dunivé žuchnutí.

Dopad na tvrdou zem mě překvapí. Vyrazí mi všechen vzduch z plic. Přijde mi, jako by mi z nitra pomalu odcházelo i něco ještě cennějšího. Snažím se to polapit. Vdechnout zpátky. Tělo mi však naplňuje jen bolest. Nevzdávám se, bojuji. Znovu se pokouším nadechnout a nevnímat tu hořící nit, co se mi teď rychle rozvíjí až do konečků prstů.

Teď to nevzdám. Teď ne. Člověk přece nemůže pochopit a umřít!

Zvuky kolem mě se slévají v nesrozumitelný šum připomínající hlasitý šepot.

Pod hlavou cítím teplou tekutinu. Hřeje mě, vnímám její lepkavou konzistenci ve vlasech a nesmyslně mě napadá, jestli ji někdy dokážu smýt. Ale možná je to naopak. Možná tohle má být ta očišťující lázeň.

Opět se pokouším uvést plíce do chodu. Nádech. Nebo něco jen matně tomu podobného. Zavírám oči a doufám, že je opět dokážu otevřít. Další pokus o nádech. Mám pocit, že mi to začíná docela jít.

Prý je mysl silnější než tělo. A já zrovna zjistila, co moje mysl dokáže. Nebojím se. Budu žít.

Upadám do bezvědomí a v poslední chvíli mě ještě napadá,
jestli mají lidé po smrti sny, nebo ty nevyhnutelně umírají s nimi.
Myslím, že se usmívám.

A sama sebe držím za ruku.

Od začátku? Víte, jenže v tom to právě je. Já nevím, kde začít. Nevím, které z událostí posledních měsíců s tím mají něco společného. A už vůbec nedokážu říct, kolika lidí se to týká, protože teď mi přijde, že snad všech, co se kdy v mém životě objevili. Kdo ví, možná teď už i vás dvou.

Tak s čím tedy začít? Nebo s kým? Ano, to už je snazší — se Sandrou. Když se na to teď dívám zpětně, všechno se to točilo kolem Sandry mnohem dřív, než jsem tušila.

No a pak taky kolem Lucky a Káji a Davida. Ale hlavně kolem Lukáše. Mýho Lukáše... A víte co? Myslím, že je vlastně docela zřejmý, kdy to všechno začalo. Už docela dávno. Alespoň někomu, komu je osmnáct, připadá rok jako věčnost. Stačilo by tenkrát jeden večer zůstat doma a všechno by bylo jednodušší... Ale asi zase nudnější. Protože mi přijde, že by taková nálož emocí, co jsem za poslední rok cítila, vystačila na několik normálních životů. I když co já vím, co je normální. Tenhle pojem nabral v posledních dnech docelaovej rozměr.

A jak se to vůbec mohlo stát? Bude vám to asi znít nesmyslně, ale všechno to bylo až děsivě ovlivněný alkoholem.

Ale no tak, co si jako myslíte? Nejvíc toho lidi mně podobní zažijou, když pijou. A pijem hodně. Pochopte, nejsme alkoholicí, nejsme feťáci, ani moc grázlové. Jsme normální děti, znuděný všedníma událostma. A tak se těšíme na každou blížící se párty, domlouváme ji, plánujeme, pak vyrazíme, zřídíme se jako psi, děláme možný i nemožný, a pak to až do další akce probíráme, řešíme a prostě tím žijeme. Není to divný, ani ubohý, a už vůbec ne smutný. Je to

prostě tak, a když si to dokážete připustit a smířit se s tím, zjistíte, že je to vlastně docela zábava.

Někdy se to samozřejmě trochu zvirtlo a s pitím to bylo horší než bez něj. Ale pak zas přišly chvíle, kdy nám bylo skvěle i bez pomýšlení na další párty nebo bez promile v krvi. Těch bylo ale míň a s málokým... A zas ten Lukáš. No jo, jak jsem řekla, je to o něm. A o mně. Ale nejsem si jistá, jestli bych vůbec mohla říct o nás.

Tak dobře, tak teda od začátku, ale dopředu vám říkám, že nevím, co z toho vám k něčemu bude a co budou jen hloupý holčičí výlevy.

Jak jsem řekla, začalo to někdy před rokem, kdy mi bylo čerstvých sedmnáct. Jaká jsem byla? No tak nějak stejná jako teď. Trošku víc naivní, beznadějně přesvědčená o své vlastní jedinečnosti, ale naštěstí střízlivě smířená se svojí nedokonalostí.

Chtěla bych říct, že jsem s klukama nikdy neměla problém, ale to by byla ta největší lež. Někdy mám pocit, že jsem s klukama měla jediné problémy. Kdo se mi líbí, komu se líbím já. Koho zaujmout, koho získat, koho se zbavit. Koho milovat, koho nenávidět. Koho milovat i nenávidět. A tak pořád dokola.

Vždyť to znáte, taky jste byli někdy mladí. Ne děti, pozor, to my už dávno nejsme, i když vám to tak často ještě připadá. Myslím, že dětma jsme přestali být mnohem dřív, než bychom si sami přáli. Ona se vlastně většina věcí nakonec stala jinak, než bych si přála.

Když zavřu oči a posunu se kousek nazpátek, úplně se vidím, jak se v pátek něco po třetí ženu ze školy a mojí jedinou starostí je, abych to do sedmi všechno stihla. Za prvý, dvě hodinky spánku, takzvaně do zásoby. Někde jsem četla, že to takhle nefunguje, ale mě to vždycky nastartovalo na dlouhou noc. Pak dlouhá vana a další hodina a půl malování, česání, oblíkání, svlíkání, převlíkání, znovu česání, protože jsem si tím debilním tričkem úplně zničila účes, znovu převlíkání, pudrování, když mi při tom rvaní se do džínů vyrazil na čele pot, ještě jedno převlíknutí, sto dvacet otoček a natáček před všemi zrcadly v bytě, a nakonec ještě jedna změna v podobě trošku volnějších kalhot, protože v těch pro barbíny bych do půlnoci zhebla.

V půl osmý jsem si to jako hvězda z Horečky sobotní — vlastně páteční — noci štrádovala s lahví nejlevnější tequily ke kamarádce Luce do bytu. Znaly jsme se už od základky a bydlela jen kousek ode mě. Vždycky jsem jí trochu záviděla její dlouhý, lesklý, černý vlny a miniaturní zadek. Je to přesně ten typ holky, co byste označili za roztomilou. A Lucka byla jediná holka, o který když to někdo vyslovil nahlas, nebodl mě v břicho osten závidisti.

Je teda pravda, že její rodiče byli dost divný. Věčně mimo. Doslava. Tu noc byli zrovna někde pryč — prej na nějaký havajský párty, chápete, že nám to v té době a hlavně v jejich věku přišlo trochu pošahaný. Každopádně to byla nezahoditelná šance na parádní mejdan.

Když jsem zazvonila, dveře mi ve vteřině otevřela Kája. Kája je moje nejlepší kamarádka. Je s ní fakt neuvěřitelná sranda, má krátký blondatý vlasy, zelený oči, a i když byla vždycky trochu silnější, kluci ji žerou. A ona je. Kája to měla vždycky v hlavě nejvíc srovnaný. Sama si v dětství prošla nelehkým rozvodem rodičů a byla jasným důkazem toho, že složitý rodinný zázemí není vždycky zárukou zdeformovaný osobnosti. U Káji to bylo vlastně přesně naopak. Její schopnost vcítit se do druhé mě vždycky dostávala. A fakt, že měla skoro vždycky pravdu, mě zas někdy vytáčel.

Bylo jasný, že holky už na mě netrpělivě čekaly. Kája mi mávala před očima snad tuctem citronů a vřískala jak malá: „Šári, poslouchej, psal mi Kuba, že budou dneska s klukama ve městě a jestli se přidáme. To ujde, ne?“ Jo, veselá a hned ze všeho odvázaná, což bylo kromě okamžiků hluboký kocoviny vlastně další velký plus.

„To záleží na tom, koho myslel těma klukama. Jestli to budou ti dementi z áčka, tak hlasuju pro Ordinaci v růžový zahradě, nebo co dneska dávaj,“ zasmála jsem se a přitom si uvědomila, že páteční televizní program je jedinej, kterej jsem někdy od patnácti snad ani jednou neviděla.

„Ne, určitě ne,“ dušovala se Kája, „podle mě šel se Sirkou a spol.“

„Jo, se Sirkou, tak to jo, frajer se zas zruší, bude se chtít prát a my to budem muset zachraňovat.“ Lucka věděla, o čem mluvím. Nejednou jsme byly svědky nějaký bitky, kterou Sirka vyvolal.

Sirkovi bylo asi o dva roky víc než nám, znaly jsme ho přes spolužáka Kubu, se kterým hrávali fotbal. Byl to docela pěkný vysoký hubenej kluk s rozcuchanýma vlasama, co rád pil, kouřil, vtipkoval, frajeřil a pral se. Nedávno se rozešel se svojí dlouholetou přítelkyní, pro kterou jsme měly s holkama tajnou přezdívku Čumilka. Já vím, hrozný, ale to byla ona taky. Párkrát jsem se s ní snažila navázat hovor, ale neměla jsem nejmenší šanci. Ta holka prostě nemluvila, jen na nás vždycky nepokrytě pohrdavě zírala.

Pravda je, že jen co jsme se se Sirkou asi před dvěma lety seznámily, páteční mejdany se staly výrazně šilenějšíma. Nejen že měl spoustu zajímavějších kamarádů, ale jak už jsem řekla, moc ho bavilo vyvolávat potyčky a rvačky. A i když by nás to mělo spíš odpuzovat, upřímně, trochu nás to bavilo. I když jsme samozřejmě dělaly, jak tím pohrdáme. Byla to show, vzrušení, při kterým jsme nesmyslně a nezaslouženě získávaly určitéj pocit důležitosti. Hlavně když jsme se snažily situaci zachraňovat a bitce předejít. No já vím, zní to směšně.

Úplně nejlepší na Sirkovi ale bylo, že nás měl myslím fakt rád. Vždycky nás rád viděl, radostně nás vítal, kupoval nám drinky a vůbec byl zábavnej společník. A ať si říká, kdo chce, co chce, myslím, že Sírka je v jádru hodnej. A to já počítám za vážně dobrou vlastnost.

Když jsme Sirku a jeho záliby trošku pomluvily, daly jsme si rychle jedno kolo tequily. A hned druhý a třetí, což nás rychle dostalo do ještě veselejší nálady. A už nám to začalo povídat. Zdrbly jsme, koho jsme mohly, včetně Dana — Lucčiny asi měsíční známosti — a snažily jsme se vymyslet nejlepší způsob, jak se ho má šetrně zbavit, i když ona tvrdila, že s ním ještě zůstane a že ho má celkem ráda. Jenže právě za ten obrat „celkem ráda“ jsme ho s Kájou prostě musely odepsat.

A další tequila a další. A už jsme začaly psát zprávy, protože jsme měly dost kuráže, nebylo nám trapně a rozhodně jsme si nepřipadaly, že se vnučujeme. Mobily pípaly a my jsme vždycky zapištěly a dychtivě čekaly, až jedna z nás přečte, jak to s těma klukama vy-

padá, kde jsou a kam vyrazíme. Úplně mě to teď dojíká. Byly jsme vážně šťastný.

Pak už jsme do sebe kopy posledního panáka, bylo tak půl desátý, možná deset a my jsme se nemohly ani oblíct do bund a pořád jsme chodily čůrat a smály jsme se jak bláznivý. Svět nám připadal naprosto dokonalej. A byl!

Na zastávku tramvaje, kam to obvykle trvá sotva pět minut, jsme se domotaly nejdřív za půl hodiny, ale proč nám to trvalo tak dlouho, to jsem si nepamatovala druhé den, natož dneska. Ostatně takovejch okamžiků bude asi v mym vyprávění víc.

Samozřejmě zvítězila naše touha po šílený noci a vydaly jsme se za Kubou a jeho kamarádama. Myslím, že to bylo ale hlavně kvůli tomu, že jsme rádoby nenápadně zjistily, že mezi ty kámoše ten večer patřili kromě Sirky ještě Adam a Kid, což nadchlo hlavně Lucku. Kid se jí líbil už od té doby, co nás s ním Sirka asi před půl rokem poprvé seznámil. Jenže s náma moc nikam nechodil, nebyl z našeho města a jezdil sem jen občas za bratrance — nebo nějaký podobný rodinný spříznění — Adamem. Byl to menší kluk s černýma nagelovanýma bodlinkama, hezkýma očima a pěkným úsměvem. Upřímně, podle mě to byl hlavně namyšlenej kretén, což jsem se snažila Luce taktně a neúspěšně naznačit.

Vlastně ne, počkejte, dobře si teď vzpomínám, že jsem jí řekla něco jako: „Podle mě je to kretén,“ ale Lucka se tomu jen pobaveně zasmála. No je pravda — když se nad tím teď zamyslím — že to byl pro mě tenkrát vlastně skoro každej.

Kluci byli v Pressu, znáte to tam? Je to takovej taneční klub, kde hraje DJ/pouštěč v prvním patře pop a mainstream pro všechny vyznavače nevkusu a taneční nadšence a v horním patře pouští potetovanéj barman rock. Díky fotbálku a kulečníku tam chodili i starší kluci, kteří naoko pohrdali diskotékou, přestože ji ve skutečnosti zbožňovali, protože tam byla spousta opilejch bláznivejch holek, který se daly sbalit.

Tenkrát jsem si tak trochu namlouvala, že my tam v podstatě nepatříme, ale dneska už si tím tak jistá nejsem. Na jednu stranu

jsme byly možná typický představitelky dámského osazenstva takového klubu, na druhou stranu jsme se vždycky alespoň trochu snažily zachovat si nějakou úroveň. I když teď mě napadají mraky případů, kdy jsem měla k důstojnosti a vysoký úrovni teda dost daleko. Takže verdikt je jasnej — zapadaly jsme tam perfektně.

Kluci byli samozřejmě nahoře u kulečníku a už měli taky svoji náladičku, hlavně Adam — zrzavej kluk se zlatým zubem — kterej nás při objímání sotva trefil a Káju hned polil pivem. Kromě výše zmíněných tam byl ještě Pepe, Sirkův nerozlučnej kamarád, o kterým se tradovalo, že jednou někoho honil po sídlišti se sekerkou v ruce (podle mě blbost, ale kdo ví), a nějakej vysokej kluk, ale na jeho jméno si už nevzpomínám.

Víte, co je zajímavý? Tenkrát většina kluků nějak dokázala vyčítit, o koho má jaká holka zájem. I když to bude možná tím, že ač jsme si myslely, jak jsme nenápadný, byly jsme v tý opilosti asi pěkně okatý. No každopádně Kid se brzo ujal Lucky a za chvíli už spolu seděli v jednom výklenku okna za kulečníkem. Kid měl jednu ruku ležérně položenou na jejím rameni a Lucka rozhodně nevypadala, že by jí to vadilo. Když jsem se na ně podívala, měla jsem pocit, že se k sobě ohromně hodí. Alespoň vzhledově.

Když se pak Kid naklonil povážlivě blízko k jejímu obličejí, mrkla jsem na Káju. „Tak myslim, že s tím Danem už je to vyřešený.“ Smály jsme se tomu jako blbý.

Protože jsme dobře věděly, že je Lucka momentálně v sedmým nebi, nechaly jsme ji napospas jejímu novému románku a šly s klukama na bar. Sirka mě vzal kolem ramen, a přestože mě ten kluk nikdy nezajímal víc než jako kamarád, nijak mi to nevadilo. Přesto jsem se po dvou panáčích vymluvila, že musím na záchod, a zatáhla Káju o patro níž k baru u tanečního parketu.

Půdorys dolního patra mi nikdy nebyl moc jasnej, to asi proto, že jsem tam nebyla nikdy střízlivá a většinou všude vládlo šero jen matně prosvětlovaný laserovými paprsky a odrazy z disko koule. Nekecám — fakt tam byla disko koule!

„Zlato, zdá se mi to, nebo po tobě Sirka dneska jde?“ vyzvíдалa Kája pobaveně.

„No nevim, taky mám pocit, že je přátelštější než obvykle. Ještě že tu není Čumilka, ta by mě proklela,“ smála jsem se.

„Ta je pasé,“ připomněla mi Kája, „chceš ho?“ Ta holka šla vždycky rovnou k věci.

„Ne, ty blbko, co tě nemá,“ smála jsem se jen tý představě. „Hele, musíš mě chránit. Vid, že budeš?“ šibalsky jsem prosila Káju.

„Vždycky, bejby,“ usmála se Kája a pak jsme se jako vždycky objímaly a přesvědčovaly se, jak skvělý jsme kamarádky a že se vždycky ochráníme. Nejhezčí na tom bylo, že jsme tomu věřily.

Pak už jsme se najednou bavily s nějakýma cizíma klukama, kteří nám myslím koupili pití, a tak jsme s nima chvílku tancovaly. Ale jak se jmenovali nebo co jsme si s nima říkali, to nemám páru.

Zase jsme šly za klukama nahoru, samozřejmě pod záminkou kontroly Lucky. Ta ale nevypadala, že potřebuje kontrolu, hlídání, vysvobození nebo cokoli, co by ji jen na chvílku vytrhlo z Kidovy náruče.

Bar byl hned u vchodu do místnosti, takže jsme v podstatě vpadly Sirkovi a Adamovi do náruče. Těm to rozhodně nevadilo, hned nám zas něco určitě skvělého vyprávěli, protože si vzpomínám, že jsem se tomu hrozně smála.

Zrovna jsem byla otočená k baru a natahovala se pro nový pití, co jsme si objednali, když Sirka řekl: „Zlato, tohle je Lukáš! Je to frajer. S ním se prostě musíš seznámit.“ Já se celkem bez zájmu otočila, takových borců už tady bylo.

Jako bych ve vteřině vystřízlivěla.

Dívala jsem se na kluka, co tam stál a usmíval se na mě.

Rychle jsem mu úsměv oplatila. Nemyslím, že to byl nějak zvlášť veselej nebo nadšenej úsměv. Byl to úsměv okouzlení, protože přesně to se v ten okamžik stalo.

„No to je teda představení,“ ušklíbl se Lukáš vesele na Sirku a obrátil se zpět ke mně. „Ty jsi zlato a já frajer,“ naklonil se ke mně

a lehce mě políbil na rty. Byl to ten nejkrásnější polibek na seznámení, co jsem kdy dostala. Možná do té doby ten nejkrásnější polibek vůbec.

Myslela jsem, že jsem zkameněla, ale nějak jsem ze sebe dokázala vypravit: „To je jak z nějakýho špatnýho raperskýho songu,“ mrkla jsem na něj.

„Takže myslíš z každýho raperskýho songu?“ pořád se usmíval. „Touché,“ pozdvihla jsem obočí i skleničku plnou vodky s džusem na znamení pochvaly jeho hudebního vkusu. Lukáš vzal Sirkovi jeho pití z ruky, přitukl si se mnou a oba jsme se napili, aniž bychom ze sebe spouštěli pobavený pohled.

Lukáš byl dokonalej. Byl krásnej. Vysokej, hubenej, trochu namakanej (alespoň co se tak dalo v tričku a rozepnutý mikině rozpoznat). Tmavý, malinko delší vlasy mu rozpustile padaly do obličeje. Malej kroužek v uchu. Tmavý hluboký oči s dlouhýma řasama. Přesně ta postava z akčních filmů s tajemnou minulostí, zjizvenou duší, ale se správnýma zásadama, starostí o přátele a ochotou i zemřít, aby ochránil svoji milovanou, jedinou lásku svýho života. V tomhle případě samozřejmě mě.

No, moje představitovost byla vždycky tak trošku mým prokletím, to už se celkem jasně ukázalo.

Přesto jsem sotva mohla uvěřit tý vlně citu, která mě zaplavila. Jen jsem ještě slyšela Sirku: „Brácho, Šárka, to je nejlepší holka vůbec, vid, Šári?“ Jeho slova mě sice na jednu stranu hřála, měla jsem radost, že o mně před Lukášem tak hezky mluví, na druhou stranu mi to bylo trošku nepříjemný. Napadlo mě, že si možná Lukáš myslí, že k sobě patříme.

„Hele, Sirko, to nevim, kdybych byla já ta nejlepší holka, kterou poznáš, měl bys to v životě hodně těžký,“ smála jsem se. Teď mi dochází, jak je vůbec možný, že jsem dokázala vytvořit tolik celejch celkem smysluplnejch vět. Myslím, že jsem jela na autopilota nebo něco takovýho. Jen jsem doufala, že můj — alkoholem značně otupělej — ostrovtip udělá na Lukáše trošku dojem.

Dál jsme si všichni tři povídali a brzo se k nám připojila i Kája. Já si hlavně pamatuju, že se Lukáš smál skoro všemu, co jsem řekla. Tedy všemu, co jsem zamýšlela, aby bylo alespoň trošku vtipný. Měla jsem pocit, že mu vážně připadám zábavná. Dneska už mám trochu jiný podezření.

Páni, jen když jsem si s ním povídala, byla jsem tak šťastná!

Šla jsem zase dolů, asi na záchod, kde jsem si uvědomila, jak už jsem opilá. Ještě jsem se sice nemotala, ale už jsem si sedla na prkýnko, což byla zřejmá známka oslabení těla i laxní mysli.

Cestou zpátky jsem potkala zase toho kluka, co jsem s ním před chvilkou tancovala. Kdyby mě nezastavil, asi bych ho už ani nepoznala. Vůbec jsem na něj neměla náladu, chtěla jsem nahoru — za Lukášem.

„Drink?“ houkl mi do ucha, ale já zavrtěla hlavou a omluvně se na něj usmála.

„No tak, jen jeden,“ nenechal se ten kluk odbýt, vzal mě za ruku a doslova odtáhl k baru. Nebyla jsem z toho dvakrát nadšená, ale nechtěla jsem být nezdvořilá. Nebo jsem prostě jen neměla sílu se bránit. Hajzlík alkohol.

„Na,“ vrazil mi ten kluk do ruky panáka něčeho průhledného — odhadla jsem to na vodku — a druhého do sebe bez přituknutí hodil. Přišlo mi to sice trošku nezdvořilý, ale ještě víc mě zaráželo, jak rychle se k těm panákům dostal. Bar už byl pěkně narvanéj a já ho v duchu podezřívala, že je prostě čmajznuj někomu z lidí na baru.

Upila jsem jen trošku a díkybohu za to. Měla jsem pocit, že mi ten pálivej hnus ožehl rty, dutinu ústní i jícen a okamžitě se mi rozhořel v žaludku. Do očí mi vytryskly slzy a měla jsem opravdickéj strach otevřít pus, abych se hned nepozvracela.

„Chutná?“ rozesmál se ten debil, a i když mi předtím připadal celkem atraktivní, úplně se mi tím škodolibým smíchem zhnusil.

„Co je to za hegeš?“ neodpustila jsem si a opatrně si otírala oči. „Jak to můžeš pít?“

Kluk se zase — snad hrdě — zasmál. „Holka, já bych tě mohl naučit věci.“

Bylo mi jasný, že si nepamatuje moje jméno, stejně jako mi bylo jasný, že od něj se rozhodně nic učit nehodlám.

Pokusila jsem se o úsměv a otočila se k odchodu. Měla jsem dost a pořád jsem chtěla jít zpátky nahoru.

„Kam tak rychle?“ houkl, otočil si mě k sobě a bez jediného upozornění přilepil svoje rty na moje s nepříjemnou hrubostí.

A to jsem si myslela, že moje rty ten večer už nemůžou okusit nic hnusnějšího než ten ďáblův koktejl! Okamžitě jsem se ho pokusila odstrčit, ale podařilo se mi to sotva na pět centimetrů a pět vteřin. Rukou mě vzal za zátylek a opět se ke mně přilepil, tentokrát s odpornou snahou prostrčit mi jazyk skrz pevně semknutý rty. Zvedl se mi žaludek.

Vlna znechucení a odporu mi dodala novou sílu a já ho od sebe znovu — tentokrát s větší razancí — odstrčila.

„Seš magor?“ vypadla ze mě v mojí hlavě už dávno zodpovězená otázka.

Rozhlédla jsem se kolem, ale nikoho naše romantická chvílka evidentně nezajímala. Ono taky v tom šeru těžko rozeznat, co se kolem dělo.

„Nedělej se,“ houkl na mě tentokrát už bez úsměvu. Vlastně vypadal pěkně nasranej. Znovu se ke mně naklonil, já se snažila rychle couvnout, ale neměla jsem šanci. Byl rychlejší.

„Nesahej na mě, ty debile!“ zakřičela jsem na něj a on mě překvapivě poslechl.

Teda, ne dobrovolně. Najednou ode mě odletěl a upadl na zem, přičemž rozrazil skupinu lidí kousek od nás. Vedle mě stál Lukáš. Taky už se neusmíval, naopak se tvářil, jako by ho chtěl zabít. Ten pohled mě v tu chvíli naprosto fascinoval.

Ten kluk se zatím zvedl, hnal se na Lukáše, který ho ale praštil první a ten magor šel zase k zemi. Potom se nad ním Lukáš sklonil, něco mu říkal a myslím, že ho praštil ještě jednou do obličeje.

„Jsi OK?“ zeptal se, když se ke mně otočil, ale nečekal na odpověď. V dálce asi uviděl vyhazovače, co nemají bitky v klubu

zrovna v lásce, a tak mě vzal za ruku a vedl mě na opačnou stranu přes taneční parket k druhému baru. Cestou si dával pozor, aby do mě nikdo nevrážel nebo mi nikterak neznepříjemňoval průchod. Držela jsem se těsně u něj. Jednou rukou jsem svírala tu jeho v dlani a druhou tu samou pod ramenem.

Když jsme se prodrali davem, objednal dvě vodky s redbullem a konečně se mi zase podíval do tváře.

„Ty si teda umíš vybírat nápadníky,“ mrkl na mě a já nedokázala rychle rozpoznat, jestli si ze mě dělá legraci, nebo mě prostě uráží. Nejdřív jsem ho chtěla poslat do háje, ale vděčnost mi v tom zabránila. Odevzdaně jsem pokrčila rameny. „Mám štěstí na blbečky,“ ušklíbla jsem se odevzdaně a upila ze skleničky, co ke mně přistrčil.

„No dovol?“ zatvářil se rádoby dotčeně, ale už mu zase cukaly koutky.

A mně blesklo hlavou, že se počítá za mého nápadníka! Tralalala, v hlavě se mi rozezvonily zvonky štěstí. Usmála jsem se na něj. Chtěla jsem se ho zeptat, kde se naučil takhle prát, proč mi pomáhá, jestli je ze mě hotovej tak jako já z něho a jestli mě příště zase ochrání. Samozřejmě jsem nic z toho z pusy nevyпустиła. To bych se propadla!

V tu chvíli se vedle nás objevila Kája. „Teda Šáři, tady seš, já tě hledám! Prosim tě, nevíš, kde je Lucka? Jsem hotová, jela bych domů, ale mám všechny její věci v kabelce.“ Po tý slovní smršti si konečně všimla Lukáše. „Ježiš, sorry, ruším?“

„Ty nikdy, láska,“ usmála jsem se na ni, i když jsem samozřejmě lhala. Sice se mi vůbec nikam nechtělo, ale tušila jsem, že je nejvyšší čas. „Tak pojď, jdeme najít Lucku a pak domů.“

Lukáš jen kývl a opět se vydal prorazit nám cestu davem. Tentokrát mě za ruku vzala Kája. Na Lucku jsme narazily hned před záchody na chodbě. Nebylo jí dobře a taky chtěla domů.

„Myslím, že tři už se nemusíte vlka bát,“ mrkl na mě Lukáš a vykročil k odchodu.

„Počkej, Lukáši,“ vzala jsem ho za rameno a on se ke mně otočil čelem. „Já...“ Už zase mě napadalo asi sto trapnejch frází, ale naštěstí jsem se vzmohla jen na: „Děkuju.“

Lukáš se jen usmál a kývl hlavou. „Tak zas někdy, zlato.“

„Tak zas někdy, frajere,“ oplatila jsem mu Sirkovo označení s úsměvem.

Pak už jsme s holkama nastoupily do taxíku a já jim cestou domů vyprávěla svoje neplánovaný dobrodružství. Kája se cítila trochu špatně, že nebyla se mnou, aby mě toho blběčka zbavila sama, ale Lucka moudře usoudila, že ve výsledku to bylo vlastně lepší, protože jinak bych nikdy nezískala svého nového ochránce.

První vystoupila Kája, pak já a pak Lucka. Slíbily jsme si, že všechno druhý den dopodrobna probereme. A tomu jsme taky došly, to je jasný. Možná proto jsem schopná vám vyprávět některý mý rozhovory s Lukášem tak podrobně. Protože jsem je tolikrát tlumočila a tolikrát si je přehrávala v hlavě, že si je i po roce pamatuju, jako by se staly včera. Anebo možná proto, že nebyly zas tak dlouhý a složité. No, tak jako tak, musíte si to teď vyposlechnout se všema detailama, sorry!

Já si tady vylejvám srdce a vy se tváříte, jako že vás to obtěžuje. Chtěli jste to od začátku, tohle je začátek. Chápu, že některý části jsou trochu zmatený, ale pochopte, je to už víc než rok a člověk si něco pamatuje, něco se mu vybaví a něco si asi domyslí. A upřímně – ten alkohol tomu taky moc nepomáhá...

Jistý je, že kdybych ten večer Lukáše nepotkala, bylo by všechno jinak. Nevím jak, nevím, jestli lepší nebo horší. Všechno by bylo jiný a vy byste tu teď možná vůbec neseseděli. A možná ano. Možná že když ne ten večer, stejně bych Lukáše jednou někde potkala. Některý věci jsou možná přeci jen předurčený...

Jenže, i kdyby se pak nestalo všechno to blbý, za těch pár krásnejch okamžiků bych stejně nic nevyměnila. Proto přece žijeme, ne? Pro okamžiky. Někde jsem četla, že člověk opravdu prožije jen osmdesát dní svého života. To je dost málo, co? Ale víte, že na tom možná něco bude? Ostatní dny jenom žijeme, anebo hůř – přežíváme. A pak jeden den nepřežijeme...

Co bylo pak? No pak jsem byla přece zamilovaná. Tak hezky, opravdicky a naivně. A čekala jsem na další pátek — další párty — kdy zase Lukáše uvidím. Vzpomínám si, že jsem o svý hluboký touze nikomu neřekla, ani holkám. Dokonce jsem ani nevyzvídala u jeho kamarádů, co je zač. Když se v parku na lavičce Sirka zmínil, že byli včera s Lukášem na motokárách, dělala jsem jakoby nic, i když se mi uvnitř něco silně sevřelo a já mohla chvílku sotva dýchat. Ale tak nějak se to nezdálo správný, vyzvídat. Zdálo se to pod úroveň našeho — v podstatě neexistujícího — vztahu.

A ještě v tom asi hrála roli moje hrdost. Hloupá hrdost, jenže my jsme to měli tak nějak vštípený, naučený, že to, co cítíme, nemůžeme dát najevo. Že ta drsná skořápka nás ochrání. Nemůžu si teď sice uvědomit, kdo nás to tenkrát učil, ale mám pocit, že to musel bejt jedině debil. Kdybych si za svůj život odpustila všechno to pozérství a přetvářku, všechno by bylo o tolik jednodušší! Možná, kdybych se tolik nesnažila být v očích ostatních taková hvězda — největší starost dospívajícího teenagera — byla bych nakonec mnohem oblíbenější. Já bych tenkrát někoho upřímného a přirozeného hrozně ocenila. Nebo si to alespoň myslím.

No jak říkám, čekala jsem na další pátek jak na smilování. Jenže Lukáš měl evidentně i jiný zájmy než páteční párty v Pressu s bráchama. Rozumějte, ne pokrevníma, jen si tak prostě všichni říkali. Asi výraz hlubokýho přátelství a oddanosti okoukaný od gangsterů z béčkových filmů nebo tak něco. My jsme se vlastně taky s holka-ma někdy oslovovaly ségra — to taky nevím, kde jsme sebraly, ale rozhodně ne od jeptišek.

Každopádně Lukáš se neukázal. Obvykle když se mi nějaký kluk líbil a já ho přestala vídat, za pár dní až týdnů to přešlo. Byla to taková uklidňující jistota. Mohlo mě to trápit, bolet, užírat. Ale vždycky to přešlo. Takže i ve chvíli největšího smutku jsem si mohla říct, že zítra už to bude trochu lepší a pak zas a pak už na to nebudu myslet. No a jak říkám, vždycky to fungovalo. Jen s Lukášem ne. Jedinej tenhle kluk se mi dostal moc rychle moc hluboko pod kůži a já ho nemohla dostat z hlavy.

Panebože, pamatuju si, jak jsem první pátek v baru pořád koukala na vchod, jestli nepřijde, a pila jsem jednoho panáka za druhým. A další pátek? To už jsem to rozdejchávala a zaháněla slzy v kabince na záchodech.

Celý dny jsem byla jak v kocovině.

Třetí víkend jsem se už malovala i česala spíš ze zvyku. Najednou bych šla do města klidně v pytli od brambor, když tam nebyl Lukáš. Jenže co kdyby se konečně ukázal? Takže místo pytle jsem se zas navlíkla do oblíbenýho pátečního modelu skládajícího se z upnutých kalhot — vida, ta nechut k jídlu v posledních dnech byla alespoň k něčemu dobrá, mini džíny už mě neškrtily —, delšího obtaženýho trička pod zadek a světlý mikiny s kapucou. Když jsem na sebe konečně zamrkala dlouhýma řasama ztěžklýma pod nánosem řasenky, znova jsem zadoufala, že má snaha vypadat k světu opět nepřijde vniveč.

Za ty tři týdny jsem měla připravenou a přehranou snad miliardu rozhovorů. Zakázala jsem si na něj před spaním myslet, zakázala jsem si vysnívat krásný příběhy. Asi pud sebezáchovy. Zklamání mě v tu chvíli děsilo víc než cokoli jinýho. Přesto jsem si dovolila přemýšlet o našich imaginárních hovorech. Přemýšlela jsem snad o všem, co by mohl říct, a snažila se najít tu nejvhodnější, nejroztomilejší, nejtípnější a hlavně spontánní (hahaha) odpověď. Když jsem za sebou zavírala dveře od našeho domu, měla jsem pocit, že to mám totálně pod palcem.

Možná bych ještě měla podotknout, že Lucka začala chodit s Kidem, což byla pro mě osobně velká výhoda, neboť mi tak nevědomky poskytovali záminku, proč chodit každé pátek s jejich partičkou.

Na Kida jsem stále ještě názor nezměnila a každá jeho poznámka mě v jeho kreténství a zjevný slabomyslnosti jen utvrzovala, jenže i tak jsem byla ráda, že s ním Lucka chodí. Byla jsem sobec, co naděláte. A stejně, i kdyby se mi to stokrát nelíbilo, co bych asi tak mohla dělat? Do vztahů si nakonec nikdo moc mluvit nenechá. Já sama jsem zářnej příklad.

Seděla jsem s Kájou a Adamem ve výklenku v okně ve druhém patře Pressu, já zády opřená o zeď s jednou nohou na parapetu a druhou volně spuštěnou dolů.

Sorry, že se směju, ale úplně si uvědomuju, jak mi to přišlo jako perfektně uvolněná, ale přitom sexy pozice. Chápete, že jsem se zabíjela i tím, jak sedím? Ach jo, musíte si myslet, že jsem úplně blbá. Musíte si myslet, že si to, co se mi stalo, vlastně zasloužím.

Víte ale, že to bylo přesně tak, jak bych jen mohla doufat? Když Lukáš vstoupil do místnosti, zrovna jsem se smála, až mi tekly slzy, protože i když je Adam i na mě trochu moc velké pošuk, je to vtípnej vypravěč. Dokonce jsem si Lukáše všimla až potom, co si on všiml mě, což jsem usoudila z toho, že když jsem se na něj poprvé podívala, on už se díval. A kdyby to bylo v romantickém filmu, tak se zářivě usměje, já se usměju na něj, vrhneme se k sobě a budeme navěky šťastný.

No dobrý, tak přesně tak, jak jsem doufala, to nebylo. Lukáš se na mě jen bez úsměvu díval a já si otírala slzy smíchu z očí a taky jsem se najednou nedokázala k úsměvu ani přinutit. Nemohla jsem. Nemohla jsem dýchat, dokonce bych i věřila tomu, že se mi na chvíli zastavil tep.

Kéž by se na mě Lukáš díval bez úsměvu ze stejného důvodu. Jenže tak to nebylo. A nemyslím, že to byl nezáměr. Bylo to něco jiného, skoro jako by nebyl rád, že mě vidí. Jako by ho moje přítomnost nepochopitelně rozmrzela.

Otočil se a začal se se všema vítat, objímat a asi i vtípkovat. Já se zase snažila rychle vzpamatovat, srovnat tlukot srdce na stabilní

hladinu a smát se dál Adamovým průpovídkám. Ve skutečnosti jsem je vůbec nevnímala, a když jsem se o to chvíli snažila, najednou mi vůbec nepřišly zábavný. Celý moje tělo se vzpouzelo a bránilo přiznat si fakt, že mě Lukáš nerad vidí. Že si mě nevšímá!

Čekám na něj jako ta největší zoufalá kráva a on se na mě ani neusměje. Ani mě nepozdraví. Nic. A navíc, a to bylo myslím úplně poprvý, jsem nesnášela sama sebe a tu svoji hrdost, důležitost a naprosto debilní ochrannou bariéru, která mi bránila za ním jít a jednu mu vrazit. Protože po tom jsem v tu chvíli toužila ještě víc než ho políbit.

Ve snaze nedívat se pořád jeho směrem jsem až po chvíli zaregistrovala, že zase někam zmizel. Nebyl tam, nečekal na vhodnou příležitost k rozhovoru se mnou, nekupoval mi pití na baru. Prostě odešel. V tu chvíli se má bariéra konečně zhroutila jako domeček z karet, já se beze slova vysvětlení zvedla a vyšla jsem z místnosti na chodbu. Myslím, že jsem se cestou dolů po schodech rozběhla. Jen jsem si ho přála najít a křičet na něj, bylo mi úplně jedno, že budu za pošuka a za hysterku. Odmítala jsem čekat třeba jen jedinej další den, než ho zase potkám. O patro níž jsem se snažila rychle projít všechny místnosti a najít ho. Každěj neúspěšnej pohled mě rozčiloval čím dál tím víc. Vážně odešel!

Vrazila jsem do něj, když jsem se snažila protlačit z parketu zpátky na chodbu.

„Šári? Co ty tady? Nebyla jsi před chvílkou nahoře?“ zeptal se mě Lukáš trošku překvapeně.

Panebože díky, díky ti, máš to u mě, on neodešel. Vděk i vztek se mi smíchaly v hlavě v nebezpečnej koktejl.

„Uf, ježiš, já už měla strach,“ opřela jsem se mu dlaní o rameno. „Chvíli jsem měla pocit, že trpíš nějakou novou formou slepoty,“ nemohla jsem zastavit ironickej přívál slov. „Tak jsem si říkala, že bych ti měla jít pomoci ze schodů, aby sis náhodou neublížil.“

Věděla jsem, že budu svých slov litovat, ale nemohla jsem se zastavit. Jen jsem si uvědomila, že takhle žádnej z našich imaginárních rozhovorů rozhodně nevypadal.

„Co?“ zakroutil Lukáš nechápavě, ale snad trochu pobaveně hlavou. On se ještě baví! Krev mi vřela zlostí.

„Co to do hajzlu bylo?“ Tak a všechno to předstírání, přetvařování a zachování si image právě vzplanulo sirkou prosté upřímnosti.

„O čem to mluvíš?“ Lukáš už se netvářil pobaveně. Možná bych v tu chvíli couvla, ale v jeho nechápavém pohledu jsem náhle zachytila náznak zahanbení. On věděl, o čem mluvím!

„Vypadals, jako bys radši viděl Dantovo peklo než mě!“ A pak že byla po ovládnutí pravopisu a čtení čeština ve škole k ničemu. Aspoň jsem mohla být rádobý sečtěle hnusná, fakt skvělý.

Lukáše musela moje upřímnost překvapit. Díval se na mě, několikrát otevřel pusou, jako by chtěl něco říct, ale vždycky ji zavřel. Myslím, že hledal nejvhodnější výmluvu, ale v přítomnosti mojí náhlý upřímnosti byla každá lež zahanbující.

Přepadla mě lítost. Bezradnost. Věděla jsem, že mám pravdu, a věděla jsem, že on to ví taky. Zakroutila jsem odevzdaně hlavou. Byl čas jít. Byl čas na zklamání, kterému jsem se tolik chtěla vyhnout.

Ještě pořád jsme stáli ve dveřích mezi chodbou a taneční místností, a bylo tudíž snadný odejít. Alespoň fyzicky. Otočila jsem se k Lukášovi bokem, ale on mě chytil za rameno, naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha: „Měl jsem blbej den, cejtím se a asi i vypadám jako ztroskotanec. Přišel jsem se sem jen napít a nechat ty dnešní sračky za sebou. Kdybych věděl, že tě tu potkám, dal bych si alespoň sprchu.“ Zhluboka se nadechl a mně se ježily všechny chloupky na krku. „Máš pravdu, nebyl jsem nadšenej, když jsem tě tu dneska viděl. Jenže jen proto, že tě vidím rád.“

Lhal? Jdět do hajzlu, co já vím!

Když jsem se mu podívala do očí, zahlédla jsem v nich tisíc příběhů, z nich tisíc pravd i tisíc lží. Kam patřil tenhle? Tak nějak podvědomě doufám teď, stejně jako tenkrát, že mluvil pravdu. Jsem nepoučitelná.

A tak jsem jen kývla hlavou.

Lukáš se s úlevou usmál a pozval mě na pití. Neodmítla jsem.

Šli jsme na bar a jako by se nic z toho nestalo, bavili jsme se o všelijakejch hloupostech, poňoukali jsme se, špičkovali, smáli jsme se jeden druhýmu i sami sobě a čas letěl jako splašeněj. Nevím, jak jsme byli dole dlouho, ale mezitím za námi přišla Kája, Lucka a taky Adam, ale všichni nás zase zanechali jednoho druhému.

Ještě si vzpomínám, že když začali hrát nějakou pomalou písničku od Stinga, Lukáš mě vzal za ruku, zvedl ji nad hlavu a donutil mě tak k otočce. Pak si mě k sobě přivinul a já si uvědomila, že spolu tančíme hned vedle baru. A že má rytmus a že se mi jeho ruka na mym boku propaluje až na kůži. Další otočka, tentokrát dvojité. Nikdy jsem nebyla žádná velká tanečnice, ale tohle mi šlo. Tohle bylo přirozený. Snadný. Krásný. Šťastně jsem se na Lukáše podívala a opět mě napadlo, jak tmavý, hluboký má oči.

A to byl jeden z těch okamžiků. Za tenhle okamžik to snad všechno stálo. Za ten pohled, úsměv, za tu vůni (s tou sprchou určitě kecal, voněl dokonale). Za ten pocit štěstí z nalezení toho, co všichni hledáme. A hlavně za ten — falešnej — pocit, že už je to navždy.

Když jsme se ten večer loučili, vzal si moje číslo a řekl, že se ozve. A já mu to bez jakýchkoliv pochyb věřila. Chtěla jsem ho políbit na rozloučenou, ale nějak se to nehodilo. Vůbec to ale nevadilo, do postele jsem uléhala šťastná, spokojená a usnula jsem za pár vteřin. A sázím se, že s úsměvem na tváři.

Druhej den jsem musela přežít rodinnou návštěvu. Naštěstí mi už dopoledne přišla na whatsappu zpráva od Lukáše, takže se rodinná sešlost náhle proměnila v nejzábavnější skupinu vůbec. Bavila jsem se, s kým se dalo, vyprávěla jsem historky ze školy, dokonce jsem dala ségře poslední kousek dortu. Hltala jsem strejdovo vyprávění z cesty do Peru, jako by to byl sám Jules Verne, a nakonec jsem se bez pobízení pustila do mytí nádobí. Tajně jsem se každých deset minut dívala na telefon a má nálada se v sinusoidách vlnila podle toho, jak dlouho uplynulo od poslední zprávy.

Když jsem svoje rodiče dostatečně přesvědčila o tom, jak dokonale mají dceru, věnovali mi na cestu do parku za holkama láhev vína. Potom, co je Kája s Luckou označily za nejlepší rodiče vůbec, zjistily jsme, že nemáme vývrtku, a tak jsme to dobrý víno musely znehodnotit vtlačáním špuntu pomocí nějaký suchý větve přímo do lahve. No já nevím, podle mě chutnalo pořád výborně, klidně by to tak v restauracích mohli dělat běžně.

Už nemělo cenu něco před holkama tajit, svěřila jsem se jim se svými city k Lukášovi a potom, co jsem si vyslechla, že jim to bylo jasné už dávno, mě konečně nechaly popsat jim celej předešlej večer i dnešní obsah zpráv. Nebyly vlastně nijak zvláštní, spíš neutrální, jen ve dvou se objevilo zlato a v jedný pusu. Ale i tak to pro mě byla ta nejkrásnější milostná korespondence.

Lucka byla domluvená s Kidem, že se sejdeme u pískoviště, takže jen co jsme dopily víno, vydaly jsme se za nima. Kluci už seděli na lavičkách a mezi nima kolovala láhev vodky. No jo, drsňáci. Byl tam myslím Sirka, Kid, Adam, Kuba, Pepe a ještě jeden kluk, co

jsem ho neznala a co byl moc důležitéj na to, aby se sám představil. Po chvilce jsem zjistila, že mu ostatní říkají José.

Z celodenních zpráv jsem mimo jiné pochopila, že Lukáš se možná staví dýl, což mě moc netěšilo, protože to znamenalo další čekání — patrně marný. Za hlasitýho povzbuzování jsme se přidaly ke klukům, pomohly jim dopít vodku a pak jsme čekali na Adama, kterej běžel do nočního obchodu pro další lahve.

Mezitím někdo ubalil brčko a poslal ho taky kolovat. Když došlo až ke mně, byla jsem upřímně ráda, že je nás tolik, protože jsem už po prvním potáhnutí ucítila, jak silná tráva to je. Žádnej venek, určitě něco z Alka — což byl místní park, kde se dal údajně sehnat nejlepší skank. Já jsem tomu nikdy moc neholdovala, většinou se mi z trávy chtělo akorát tak spát nebo sníst, na co jsem přišla.

Víte, kouřit trávu už je mezi náma dneska stejně běžný jako pít alkohol a já upřímně dávám přednost zhulenejm týpkům v parku, co jen zapejkaj a smějou se každý blbosti, než ožralým agresivním hovadům. A že je to nelegální? Pff, nenechte se vysmát, ten José — já mu říkala Pepo, za což mě asi trochu nesnášel — dělá u policajtů.

Nicméně byl tentokrát ten model silnější, než jsem čekala, a když jsem tu trošku smíchala s vínem a vodkou, nemohla jsem se přestat smát asi hodinu, možná ještě dýl, a snad poprvý jsem totálně zapoměla na Lukáše. Trošku jsem se motala a čůrat do křoví jsme chodily s holkama jenom ve třech, jinak bysme buď upadly, nebo se ztratily. Najednou mi celej ten obyčejnej večer připadal naprosto dokonalej a já zbožňovala všechny kolem sebe, dokonce i drsňáka Pepu — sorry — Josého.

Kid s Luckou někam zmizeli, kdy a kam, to jsem neměla potuchy, a já seděla vedle Sirky, co mě držel kolem ramen. Jeho blízkost a familiárnost mi vůbec nevadila, alespoň ne do té doby, než jsem před sebou uviděla Lukáše. Zase se nesmál. Koukal na nás naopak pěkně nasraně. Pak řekl jenom „čau“ a začal se bavit s někým jiným.

Na jednu stranu jsem se chtěla uchichtnout, že mě tentokrát

alespoň pozdravil, na druhou stranu se mi někde pod tím závojem marihuanovýho kouře spustil nepříjemnej alarm.

„Hej brácho, tys dorazil, no super,“ houkl na něj Sirka nadšeně. „Dáš si brčko? Hej, to je Šári, tu znáš, ne?“

„Nejsem si jistej,“ houkl Lukáš a ani se na mě nepodíval. To bylo hnusný!

Chtěl mě zranit? Určitě. A povedlo se mu to báječně. Moje dobrá nálada se pomalu vytrácela do neznáma a já za to víc než jeho nesnášela sebe. Zvedla jsem se, protože mi najednou Sirkova ruka na rameni byla nepříjemná. Celej Sirka mi byl najednou nepříjemnej. Sedla jsem si na vedlejší lavičku vedle Káji, která celou situaci tiše pozorovala. Hned mě taky vzala kolem ramen a dala mi pusu.

„Lásko, kam půjdem? Tady už je vopruz. Někam na bar, ne?“ Pevně mi tiskla rameno na znamení podpory. Vděčně jsem se na ni usmála.

„Jo, přesně, padáme vocaď, stejně máme dopito, tak co tu,“ ozval se Kuba.

„Jasný, jdeme, krásky, dáme taneček, co?“ V tu chvíli jsem Sirku opravdicky nenáviděla. Chudák, vůbec za to nemohl.

Najednou jsem nevěděla, co dělat. Víte, většinou jsme se už někdy od puberty chovali tak, jak jsme cejtili, že to chtěj ostatní, a nějak jsme se smířili s faktem, že se to tak líbí i nám. A pak v jednu chvíli jsme už nedokázali říct, co jsme skutečně my. Ani já teď nevěděla, jak bych se chtěla chovat, natož co by si asi představoval Lukáš.

Vyrazili jsme do baru Tenkej led a já se na Lukáše ani nepodívala. Myslím, že on na mě taky ne. Měla jsem na sebe hroznej vztek, a ještě větší na Sirku, kterej se kolem mě pořád motal, dokud mu Kája neřekla něco ve smyslu, že máme holčičí pauzu. Pak se odklidil za zbytkem a já Káje s povzdychem poděkovala.

„Nesnáší mě a ani se mu nedivim, do hajzlu. Jsem blbá, ale kdo mohl tušit, že přijde! Řekl možná! Když holka řekne možná, nikdy nepříjde, kluci debilní, vůbec se v nich nevyznám. A to jsem si myslela, jak jsem vševědoucí.“

„Ty seš blbka, nic jsi neposrala. Normálně žárli, víš co, to je dobrý znamení,“ utěšovala mě Kája. Myslím, že tomu sama moc ne-

věřila, jen mě chtěla potěšit, ale bylo to milý a hezky se to poslouchalo. Ještě jsme si na chvilku sedly na zem před bar, kam už kluci zapluli, a řešily jsme tuhle překerní situaci ze všech možných i nemožných stran. Taky jsme psaly Lucce, jestli je v pořádku. Určitě by bylo efektivnější jí zavolat, ale to jsme moc nedělaly, většinou jsme měly tarif s dost přiškrceným počtem volnejch minut. No jo, volali jen frajeři s neomezeným voláním. Lucka nám sice neodepsala, ale protože jsme věděly, že je s Kidem, přesvědčovaly jsme se, že je v pohodě. A tak jsme šly dovnitř.

To, co jsme viděly, když jsme vešly do baru, bylo minimálně překvapivý, když už ne sotva uvěřitelný. Sirka ležel na zemi s obličejem od krve a držel se za břicho. Už tohle samo o sobě bylo šílený, protože jsem do té doby nikdy neviděla nikoho, kdo by Sirku dokázal zbít. Jenže fakt, že nad ním stál Lukáš se zařatými pěstmi, to bylo vážně jak z filmu. A všichni kolem jenom zírali, co se děje.

Nevím, jestli to byl ten nejlepší nebo nejhorší okamžik, když jsme vlezly dovnitř, ale jedno si pamatuju přesně. Svůj pocit. Měla jsem hroznou zvrácenou radost. Ještě teď se za ten pocit stydím, ale nedokázala jsem si pomoci. Měla jsem strašnou chuť začít se smát, ale samozřejmě jsem nemohla, a tak jsem jen nevěřícně zírala na Lukáše. Když se na mě podíval, dala jsem všechno do toho, aby můj pohled vypadal odsuzující. Nebylo to vůbec těžký, v té opilosti jsem byla báječná herečka. Evidentně to bylo dostatečně věrohodný, protože Lukáš vypálil z baru jak raketa.

Chvilku jsem zase bojovala se svojí hrdostí, ale rychle převládly ty zatracený city, já popadla jeho bundu, co měl na barový židli, a vyběhla jsem za ním ven. No jak říkam, scénka jak z filmu. Lukáš stál před barem opřenej o zeď a držel se za hlavu. Nevěděla jsem, co říct, a tak jsem mu jen strčila bundu pod nos a čekala.

„Super, mám v ní ciga!“ Vytáhl z kapsy bundy krabičku Marlboro a jednu si zapálil. Když škrtal zapalovačem, všimla jsem si, že má do krve odřený klouby.

„Au,“ zkrivila jsem tvář bolestí, jako bych to krvácela já.

Chvilí si prohlížel svoje ruce, jako by je viděl poprvý. „To se stane, když jsi debil.“ Podíval se na mě a malinko, jenom malinko se usmál. Ale i to mi stačilo.

„Promiň.“

„Za co? Ty za to nemůžeš. Myslím... to s tebou nemá co dělat.“ Tak tohle jsem zrovna slyšet nepotřebovala.

„Jo, jasný, já vim, já jenom promiň, že... ale nic, půjdu dovnitř asi... radši.“ Ty tam byly moje smysluplné věty. Tak moc jsem chtěla zůstat, ale neměla jsem čeho se chytit.

Dala jsem mu pár vteřin, a když už jsem to chtěla vzdát, nabídl mi cigaretu. Bylo to to poslední, na co jsem měla chuť, ale taky to bylo přesně to, co mi umožnilo zůstat venku. A tak jsem si jednu vzala, a když mi ji připaloval, držela jsem svoje ruce kolem těch jeho se zapalovačem na ochranu proti větru o chvilinku dýl, než jsem musela.

Podíval se na mě zase tím svým jedinečným pohledem a já ho hrozně chtěla políbit. A tak jsme tam tak stáli vedle sebe, kouřili a mlčeli a já se jen bála chvíle, kdy dokouří a půjde pryč. A on dokouřil, podíval se na mě a zapálil si další.

Panebože, v jak malý gesta, v jak krátký okamžiky jsem to tenkrát věřila?

„Kecal jsem. Je to tvoje vina.“ V jakejch větách jsem hledala smysl svojí lásky?

„Takže to ‚promiň‘ bylo oprávněný?“ snažila jsem se vypadat, že se mi srdce nerozbušilo jak gaučákovi, kterej právě doběhl ujíždějící autobus.

„To záleží.“

„To záleží na čem?“

„To záleží na tom, jestli je tu něco, za co by ses měla omlouvat.“ Úplnej tajnej agent!

Nevěděla jsem co říct, a tak jsem se snažila být alespoň vtipná, i když mi to zrovna dvakrát nešlo. „Ne, myslím, že ne. Takže si tu omluvu můžeš schovat, a až něco vážně provedu, už to bude vlastně

omluvený.“ Veselý tón mého hlasu mě opět utvrzoval o mých hereckých schopnostech. Uvnitř jsem se chvěla.

„Tak to teda ne,“ ohradil se Lukáš. „Nechci, abys dělala něco, za co by ses musela omlouvat. Takže si to svoje ‚promiň‘ vem pěkně zpátky!“ Přitočil se ke mně trochu blíž.

„Poslouchám,“ špitla jsem.

„Promiň.“ A pak mě políbil a čas se zastavil.

V té chvíli uplynuly všechny lidské věky. Byl to nejkrásnější okamžik mého života. Byl dokonalej, nic mu nechybělo. Byl to moment skutečného štěstí.

A pak se čas zase pomalu rozběhl.

Z polibku nás vyrušil Kid, kterej se u nás zničehonic objevil, a my, nebo alespoň já, jsem se zase vrátila do reality. Reality, která byla najednou skvělá.

„Hej, hej, kde je Lucka?“ zastavila jsem Kida.

„Bylo jí blbě, tak šla domů.“

„Tys jí nechal jít samotnou domů, ty kreténe? Víš, jak vypadala?“ nechápala jsem.

„Jo, vim, poblila mi rukáv, kráva.“

„To je snad o důvod víc odvést ji domů, ne?“ Za tuhle větu jsem Lukáše chtěla znovu políbit.

„Hele, vy dva, jděte se bodnout, já mám žízeň a volal mi Sirka. Co se tu kurva stalo?“ Paradoxně jsem si pomyslela, že je Sirka frajer, že volá a nepíše zprávy. Sama jsem se se svýma posledními minutama rozloučila a hned jsem Lucce zavolala. Díkybohu to zvedla.

„Šári, Šári, je mi zle, debil, jsem na zastávce, jak to, že nic nejede? Kde jsi?“

„Luci, jsem v Ledu, chceš přijít sem?“ Modlila jsem se, aby souhlasila.

„Nemůžu vůbec, chci domů, kde jsi?“

Tohle nevypadalo, že mě poslouchá. „Lásko, na který jsi zastávce?“